

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce:

prap. P. H., nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky
sídlem Soudní 1a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 29. 11. 2022, č. j. VS-120343-9/ČJ-2022-80000L-51ODV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 29. 11. 2022, č. j. VS-120343-9/ČJ-2022-80000L-51ODV (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác ve věcech služebního poměru (dále jen „*služební funkcionář*“ a „*Vazební věznice Pankrác*“) ze dne 19. 5. 2022, č. j. VS-83156/ČJ-2021-800200 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas odpracovanou v roce 2020.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V **prvním žalobním bodu** žalobce namítal, že došlo k porušení jeho procesních práv tím, že nebyl v řízení vyslechnut, kdy zamítnutí jím navrženého výsledku je nepřezkoumatelné a řádně nezduodněné z hlediska tvrzené nadbytečnosti. Žalovaný uvedené nezohlednil a sám se fakticky pokusil nahradit absentující odůvodnění svojí argumentací. S ohledem na neprovedený výsledek žalobce tak nebyl dostatečně zjištěn stav věci dle požadavků § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“).
3. Žalobce dodal, že dle správní a soudní praxe zabývající se řízeními ve věcech služebního poměru je možné označit za „standard“ sporů o doplacení služebního příjmu za službu přesčas, že služební funkcionáři zpravidla vždy přistupují v rámci probíhajících řízení, bez toho, aniž by to účastník řízení musel sám navrhopvat, k účastnickému výsledku, neboť je to nezbytné k dodržení povinnosti zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud k provedení navrženého důkazu v řízení nedošlo, je žalobce toho názoru, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy si správní orgány neobstaraly dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se ohradil proti tvrzení, že v rámci poskytnuté lhůty 10 dní nenavrl doplnění dokazování, neboť není jeho povinností důkazy navrhopvat repetitivně, za situace, kdy svůj výsledek výslovně navrhl již v podané žádosti. Žalobce se též ohradil vůči postupu žalovaného, který se odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 2 As 66/2018, snaží za služebního funkcionáře fakticky „dotvořit“ důvody, které jej vedly k tomu, že navrhopvaný výsledek zamítl jako nadbytečný, neboť pokud služební funkcionář zcela paušálně a nepřezkoumatelně navrhopvaný důkaz: „*neprovedl s ohledem na jeho nadbytečnost, neboť považuje obsah žádosti a jejich následné doplnění ze strany příslušníka za komplexní a určité*“, těžko za něj může důvody, které jej k tomu vedly, vysvětlovat žalovaný, jelikož služební funkcionář, vyjma tvrzené nadbytečnosti z důvodu určitosti a komplexnosti žádostí, žádné přezkoumatelné důvody nezmínil. Podané žádosti nelze považovat za „komplexní“, neboť tyto fakticky nepodávaly ničeho stran skutkového stavu ve vztahu k jednotlivým odslouženým přesčasům konkrétních účastníků řízení. Pokud pak žalovaný hovoří o tom, že žalobce neuvedl, v čem by měl být jeho výsledek přínosný, je zcela zřejmé, že pokud se v řízení projednávají odsloužené přesčasy účastníků řízení, je z povahy věci přínosné právě to, že služební funkcionář vytěžením příslušníků

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zjistí, jakým způsobem přesčasy probíhaly, a to nejenom z hlediska jejich nařizování, ale i z hlediska samotného průběhu, jakož i přehledu vykonávaných činností a následné evidence odsloužených přesčasů.

4. Ve **druhém žalobním bodu**, žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci, neboť žalovaný, jakož i služební funkcionář, dostatečným způsobem nezohlednili personální nedostačivost, která ve Vazební věznici Pankrác dlouhodobě panuje. Právě v souvislosti s ní byla řádně odsloužená doba služby ze strany vedení věznice účelově vykázána jako doba služby přesčas dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru, tedy jako služba odsloužená v době nouzového stavu, a to v situaci, kdy žalobce nebyl nikdy nikým vyrozuměn, natož pak předem, že by předmětná doba služby měla být tímto přesčasem.
5. Žalobce reálně žádné „informované“ přesčasy dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru neodsloužil a trvá na tom, že postup „formálního převedení“ řádně odsloužené doby pod přesčasovou dobu dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru, jak bylo ze strany žalobce popsáno v podané žádosti, vykazuje znaky zneužití institutu nouzového stavu, neboť pokud by nouzový stav v roce 2020 nevznikl, byla by služba, kterou žalobce řádným způsobem v roce 2020 odsloužil, ze strany věznice proplacena.
6. Žalobce uvedl, že vysoké počty odsloužených přesčasů jsou z důvodů personální nedostačivosti ve Vazební věznici Pankrác na denním pořádku, a to i v současné době, a je tedy z hlediska reálného výkonu služby zcela podružné, zdali nouzový stav v souvislosti s nemocí COVID-19 byl nebo nikoliv. Žalovaný zneužil dotčených ustanovení zákona, aby v předmětné době mohl nařizovat přesčasy, které však nebyly příslušníkům proplaceny a které se následně právně „skryly“ pod režim nouzového stavu, ačkoliv se situace v rámci běžného výkonu služby nijak dramaticky nezměnila (drtivá většina plněných úkolů zůstala stejná) a žalobce o režimu přesčasů dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru nebyl nikým informován.
7. Tvrzení svědkyně S. a svědka P. o tom, že bylo vše na dobrovolné a informované bázi, pak odporují tvrzením žalobce, kterého však k věci nikdo nevyslechl, přičemž žalobce ví, že každodenní realita neodpovídá tomu, co tito svědci tvrdí. Nadto by v denních rozkazech mělo být jasné napsáno, že se jedná o přesčas dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru, tato poznámka však na zadní straně denního rozkazu chybí. Žalobce pak v letech 2021 a 2022 odpracoval 546 hodin přesčasů, které byly všechny řádně proplaceny. Z toho je patrné, že personální situace je stále nedostatečná. I přesto, že v roce 2021 byl také vyhlášen nouzový stav, žalobce o peníze nepřišel. Dlouhodobý personální podstav pak minimálně vyplývá z přehledu skutečného a plánovaného počtu příslušníků, který je součástí správního spisu.
8. V souvisejícím **třetím žalobním bodu** žalobce uvedl, že s výše popsanou argumentací podrobně rozvedenou v podané žádosti se služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádal a své rozhodnutí zatížil zřejmou nepřezkoumatelností. To však žalovaný přešel tvrzením, že na výše popsané námitky služební funkcionář dostatečným způsobem reagoval na str. 9-11 prvostupňového rozhodnutí. S tímto, ani s navazujícím doplněním žalovaného pojednávajícím o nerovnoměrném rozložení doby služby v rámci vyrovnávacího období, však nelze souhlasit, neboť základ stížnostní argumentace spočívá právě v tom, že se jednalo o tutéž přesčasovou službu, kterou by žalobce odsloužil, i pokud by nouzový stav nebyl.
9. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí počty nemocných příslušníků s Covidem-19, mají uvedené údaje poměrně malou vypovídající hodnotu, neboť jsou činěny paušálně za

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

celý rok, aniž by bylo zohledněno ze strany žalovaného, jaký byl konkrétní stav v den odsloužených přesčasů, tedy kolik příslušníků v tento konkrétní den chybělo a proč. Zjištěné absence jsou příliš obecné, a nezohledňující specifika konkrétně podané žádosti z hlediska přezkoumání stavu, který v předmětné dny, kdy došlo k odsloužení přesčasů, skutečně panoval. Pokud tedy žalovaný, ve shodě se služebním funkcionářem, zcela paušálně k celému období uvádí, že došlo ke zdvojnásobení počtu nemocných, ve správním spise absentují důkazy, které by prokazovaly, jaká byla konkrétní absence v rámci věznice v konkrétních dnech, ve kterých žalobce přesčas odsloužil, což činí tyto závěry nedostatečnými a nepřezkoumatelnými ve vztahu k obsahu podané žádosti ve dnech a v rozsahu skutečně odsloužené služby přesčas.

10. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
11. Nesouhlasil s tím, že nevyhověním návrhu žalobce na doplnění dokazování o výsledch jeho osoby mělo dojít k porušení jeho procesních práv a současně k nedodržení povinnosti služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný zdůraznil, že neprovedení důkazů navržených účastníkem řízení v rámci řízení ve věcech služebního poměru nezakládá automaticky vadu řízení, neboť účastník řízení má toliko právo důkazy navrhopvat, ale nikoli právo na to, aby těmto návrhům bylo vyhověno. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že služební funkcionář má povinnost řádně odůvodnit, proč rozhodl tak, že důkazy navržené účastníkem řízení nebudou provedeny, což učinil. Žalovaný se závěry služebního funkcionáře v napadeném rozhodnutí vyslovil souhlas a dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 2 As 66/2018, kde soud vyložil, na základě, jakých důvodů lze návrhům účastníka řízení nevyhovět. Žalobce sice navrhl svůj výsledek, ale současně nijak nezdůvodnil, v čem konkrétně shledává důkazní přínos tohoto výsledku a co by jím mělo být prokázáno, a to ani po sdělení služebního funkcionáře ve výzvě k podání vyjádření před vydáním rozhodnutí ze dne 8. 4. 2022, kterou mu zároveň byla poskytnuta lhůta 14 dnů pro případné doplnění jeho návrhu o skutečnosti podstatné pro vydání rozhodnutí. Žalobci tak nic nebránilo jeho žádost v průběhu prvostupňového řízení i před vydáním prvostupňového rozhodnutí doplnit o skutečnosti, které považoval za nezbytné pro posouzení stavu věci, tedy i o jím uváděné vyjádření ke způsobu nařizování předmětných přesčasů či o popis jednotlivých okolností stran proběhnuvšího výkonu služby. Za takové situace nebyla porušena práva žalobce, pokud služební funkcionář rozhodl, že návrhu na doplnění dokazování nebude vyhověno, jelikož ho považuje za nadbytečný. Žalovaný přitom odmítl tvrzení žalobce, že by fakticky „dotvořil“ důvody, které vedly služebního funkcionáře k tomu, že navrhovaný výsledek zamítl jako nadbytečný. Připomněl, že řízení ve věcech služebního poměru je ovládáno zásadou jednotnosti řízení a v projednávané věci tak nic nebránilo tomu, aby odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil sám žalovaný, který vycházel z toho, že ve věci není třeba doplňovat dokazování, neboť byly zjištěny všechny potřebné skutkové okolnosti, a že výrok rozhodnutí obстоjí, protože zjištěné skutečnosti byly správně právně kvalifikovány.
12. Žalovaný dále uvedl, že řízení o proplacení služebního příjmu za službu přesčas je řízením návrhovým, tj. sám účastník řízení před správním orgánem ve svém návrhu, resp. žádosti, vymezí předmět řízení. Pokud tedy žalobce uvádí, že „podané žádosti zcela jistě nelze považovat za „komplexní“, neboť tyto fakticky nepodávaly ničeho stran skutkového stavu ve vztahu k jednotlivým odslouženým přesčasům konkrétních účastníků řízení“, taková nedostatečnost tvrzení v žádosti jde v souladu s dispoziční zásadou právě k jeho tíži.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Ve vztahu k žalobcem namítanému nesprávnému právnímu posouzení věci žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s tvrzením, že žalobce nebyl nikdy nikým vyrozuměn, natož pak předem, že by předmětná doba služby měla být přesčasem dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru. Tvrzení žalobce je zcela v rozporu s konstantními výpověďmi svědků a skutečností, že každé změny byly v rozpisech směn na jednotlivé měsíce (tzv. plachtách) vyznačeny, přičemž služby přesčas se zvýrazňovaly barevně.
14. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že v daném případě bylo předem pokynem generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 31. 3. 2020, č. j.: VS-2136-28/ČJ-2020-800060, pro všechny vazební věznice, věznice a ústavy pro výkon zabezpečovací detence, stanoveno roční přepočítávací období. S touto skutečností byl žalobce řádně seznámen, což ostatně sám potvrdil ve své žádosti ze dne 4. 3. 2021. Vzhledem k dikci § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru přitom není nerovnoměrné rozvržení doby služby takovým způsobem, kdy průměrná doba služby nepřesáhne základní dobu služby v týdnu za období 3 kalendářních měsíců, popřípadě v odůvodněných případech i za období celého kalendářního roku, nijak výjimečné. K tomu dodal, že při nerovnoměrném rozvržení doby služby může být službou přesčas také služba konaná před naplněním fondu základní doby služby, která připadá na přepočítávací období, a to i z důvodu, aby předčasně nedošlo k vyčerpání základního fondu doby služby na dané období. Z výsledků svědků vyplynulo, že žalobce byl s rozvrhem své služby seznamován vždy dopředu před začátkem měsíce, přičemž tento plán služeb již zahrnoval i plánované absence jednotlivých příslušníků (čerpání dovolené, ozdravné pobyty apod.). Ve vztahu k vězeňské strážci žalovaný odkázal na výsledky svědkyně npor. Mgr. V. S., zástupkyně vedoucího oddělení vězeňské stráže, ve vztahu k dozorcí službě (tedy ve vztahu k žalobci) svědka Bc. J. P., bývalého zástupce vedoucí oddělení výkonu trestu.
15. Žalovaný dodal, že při nařizování přesčasů musí být prokázán důležitý zájem služby podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Tento důležitý zájem služby je dle § 54 zákona o služebním poměru jedinou podmínkou nařízení služby přesčas, kdy odst. 4 tohoto ustanovení pouze nad rámec uvedeného doplňuje možnost po dobu krizového stavu příslušníkovi nařídít službu přesčas i nad rozsah stanovený v odst. 3 téhož ustanovení (tedy v průměru více než 10,5 hodin týdně ve vyrovnávacím období, které může činit nejvýše 52 týdnů po sobě jdoucích). Zároveň dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že příslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konané v době krizového stavu. Z uvedeného vyplývá, že služba přesčas nařízená po dobu krizového stavu nemusí mít bezpodmínečně jakoukoliv přímou souvislost s předmětným krizovým stavem.
16. V této souvislosti žalovaný připomněl, že krizový stav je dle zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a změně některých zákonů (krizový zákon), vyhlášen v případě hrozby nebo vzniku krizové situace a v přímé závislosti na jejím charakteru a rozsahu hejtmanem kraje nebo primátorem hl. m. Prahy (stav nebezpečí), vládou České republiky, popř. předsedou vlády České republiky (nouzový stav) nebo Parlamentem České republiky (stav ohrožení státu a válečný stav). Vyhlášení krizového stavu tedy ze strany Vězeňské služby České republiky nelze z podstaty věci ovlivnit ani předvídat. Z uvedeného je tak zjevné, že žalovaný nemohl nouzového stavu právně zneužít, jak tvrdí žalobce. V předmětné věci byl přitom při nařizování přesčasů důležitý zájem služby podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru bezpečně prokázán, kdy je jím v případě bezpečnostního sboru vězeňské služby

střežení objektu věznice. Pokud dojde k personálnímu oslabení bezpečnostního sboru z důvodu nenadálých událostí, jako je například zdvojnásobení počtu nemocných příslušníků, pak se jedná o nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby, neboť jednotlivá stanoviště příslušníků nemohou zůstat neobsazena, neboť by byla narušena bezpečnost věznice. Není možné jednotlivé směny/služby oslabit obsazením nižšího počtu příslušníků či je neobsadit vůbec. Pokud je tedy příslušník na dané službě například nemocen či nepřítomen z důvodu ošetřování člena rodiny, je nutno jeho místo zaplnit jiným příslušníkem.

17. S odkazem na správní spis a přehledy „Počet pracovních neschopností příslušníků v krizovém stavu a počet příslušníků s nemocí COVID-19 nebo v karanténě s touto nemocí“ a „Počet pracovních neschopností příslušníků v krizovém stavu a počet příslušníků s nemocí COVID-19 nebo v karanténě s touto nemocí“ žalovaný shrnul, že byl bezpečnostní sbor zasažen z důvodu pandemie zejména po personální stránce. Zároveň bylo toto oslabení v souvislosti s opatřeními zavedenými v důsledku pandemie a zejména v souvislosti s onemocněními, karanténami a ošetřováním členů rodiny příslušníků, nejvýraznější zejména v době nouzového stavu, který reflektoval přísnější vládní opatření a zvýšený počet nakažených osob. U příslušníků tedy vyvstala nouzově zvýšená potřeba nařizování doby služby přesčas, aby byly pokryty personální výkyvy způsobené právě pandemií i zvýšené počty nutných příslušníků pro pokrytí nových stanovišť a opatření s pandemií bezprostředně souvisejících. Po dobu krizového (nouzového) stavu došlo v souvislosti s přijatými opatřeními proti šíření onemocnění COVID-19 k navýšení rozsahu i náročnosti úkolů jednotlivých příslušníků ve věznici. Uvedené je zjevné již z povahy samotných přijatých opatření, kdy bylo třeba dodržovat přísné hygienické pokyny, používat ochranné pomůcky a dezinfekci, či zajistit pravidelné testování celých oddílů odsouzených na COVID-19 a tyto pak případně umístit v karanténách či izolaci. Ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že došlo k rozšíření práv odsouzených, například navýšením limitu na nákupy, čímž se prodloužila realizace nákupů odsouzeným, či navýšením doby telefonování. S onemocněním COVID-19 souviselo též častější navádění odsouzených k lékaři.
18. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že se nelze ztotožnit se závěrem služebního funkcionáře, že kvůli vyhlášenému nouzovému stavu a pandemii COVID-19 vzrostl počet neobsazených míst na odděleních OVT a OVS, neboť žalobce mylně zaměňuje obsazenost systemizovaných míst s nemocností příslušníků. K žalobcem tvrzenému závěru služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nedospěl, neboť pouze porovnával počet plánovaných systemizovaných míst, respektive skutečně obsazených míst, s počtem předem nepředvídatelných absencí příslušníků z důvodu jejich nemocnosti, umístění v karanténě apod. V projednávané věci svědci shodně uvedli, že ačkoliv nebyla obsazena všechna systemizovaná místa, služba byla vždy řádně zajištěna a žádné stanoviště vězeňské stráže či dozorcí služby nebylo oslabeno. Žalovaný dodal, že v podmínkách bezpečnostního sboru prakticky není možné dosáhnout 100% obsazenosti systemizovaných míst, neboť přijímací řízení trvá několik měsíců a na pokles počtu příslušníků nelze reagovat okamžitě. Počty systemizovaných služebních míst jsou však stanoveny tak, aby v běžném výkonu služby nemusela být služba přesčas nařizována. Za běžných okolností je navíc možné z důvodu zvýšené potřeby příslušníků na oddělení převelet příslušníky z jiných oddělení či z jiných organizačních jednotek. Uvedený postup byl však po dobu krizového stavu vyloučen z důvodu předcházení šíření nákazy napříč věznicemi.

III. Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze (dále jen „soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
20. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud se nejprve zabýval žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí (**třetí žalobní bod**). Pokud by takováto námitka byla důvodná, bránila by uvedená vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
22. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).
23. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám

rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

24. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Úvahy ve vztahu k žalobci jsou individualizovány. Napadená rozhodnutí tak obsahují veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).
25. Žalobní námitka není důvodná.
26. Dále soud přistoupil k posouzení **prvního žalobního bodu**, v němž žalobce napadal porušení svých procesních práv a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci z důvodu, že správní orgány obou stupňů neprovedly jím navrhovaný účastnický výsledek.
27. K navrhovanému účastnickému výsledku správní orgány v napadených rozhodnutí konstatovaly, že bylo na žalobci, aby jim sdělil dle svého uvážení veškeré relevantní informace, k čemuž byl ostatně též vyzván dne 8. 4. 2022, kdy mu byla zaslána výzva k podání vyjádření před vydáním rozhodnutí s poučením, že došlo k ukončení shromažďování listinných podkladů, a stanovením lhůty 14 dnů pro nahlížení do spisu a pro podání vyjádření k důkazům a věci samé a k návrhům na doplnění dokazování. Žalobce však uvedené právo nevyužil a omezil se pouze na obecné tvrzení, že by závěry správních orgánů v napadených rozhodnutích, včetně jimi opatřených svědeckých výpovědí, „popřela“ jeho účastnická výpověď, která by obsahovala stěžejní skutečnosti pro podporu žalobcových tvrzení ohledně personální situace ve Vazební věznici Pankrác. Nic bližšího žalobce v řízení neuvedl.
28. Úvaze žalobce o nezbytnosti jeho účastnické výpovědi, jejíž neprovedení by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, soud nepřisvědčil. Je tomu tak předně proto, že v konkrétním případě nebylo provedení výsledku žalobce považováno za nezbytné, neboť správní orgány neměly pochybnosti o skutečném stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70, ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 Azs 226/2020-30, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, či nález Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. II. ÚS 182/02).
29. Nevyhovění návrhu žalobce na provedení účastnického výsledku pak bylo správními orgány v řízení srozumitelně vypořádáno. Služební funkcionář jako správní orgán I. stupně k návrhu žalobce ve svém rozhodnutí uvedl, že „[d]ůkaz výsledkem účastníka služební funkcionář neprovedl s ohledem na jeho nadbytečnost, neboť považuje obsah žádostí a jejich následné doplnění ze strany příslušníka za komplexní a určité. S touto skutečností byl příslušník obeznámen Výzvou k podání vyjádření před vydáním rozhodnutí ze dne 8. 4. 2022, kde byl příslušník vyzván k případnému doplnění svého vyjádření v písemné formě, na což mu byla poskytnuta 14denní lhůta. Příslušník touto cestou svůj návrh nedoplnil, ani na důkazu výsledku účastníka netrval a ani jeho nadbytečnost nerozporoval.“ K uvedenému žalovaný na str. 18 napadeného rozhodnutí doplnil, že „je zjevné, že odvolatel měl v průběhu prvostupňového řízení možnost uvést všechny dle něj stěžejní skutečnosti pro posouzení věci.“ Připomněl přitom, že neprovedení důkazů navržených žalobcem jako účastníkem řízení nezakládá automaticky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vadu řízení, neboť tento má toliko právo důkazy navrhopvat, ale nikoli právo na to, aby těmto návrhům bylo vyhověno; služební funkcionář v pozici správního orgánu má nicméně povinnost řádně odůvodnit, proč rozhodl tak, že důkazy navržené žalobcem nebudou provedeny, které dle žalovaného dostál.

30. S uvedeným závěrem se soud ztotožnil. Jak vyplývá z obsahu správního spisu i napadených rozhodnutí, vzhledem k tomu, že správní orgány obou stupňů disponovaly skutkovými okolnostmi zjištěnými v souladu s požadavky § 3 správního řádu, tedy zcela dostatečnými pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, nebyly povinny dle § 52 správního řádu provést navrhovaný výslech žalobce jako účastníka řízení, což zcela přezkoumatelně zdůvodnily.
31. K funkci výsledku účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl, že „[v]ýslech účastníka řízení *není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům*. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (zvýraznění doplněno soudem).“ Návrh na provedení účastnického výsledku tedy není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, jsou-li o skutkovém stavu pochybnosti, či panují-li v něm rozpory. O takovou situaci se však v projednávané věci nejednalo.
32. Bylo na žalobci, aby namísto obecného návrhu na provedení svého výsledku (kterým chtěl – dle svých slov – ozřejmit personální situaci panující ve Vazební věznici Pankrác, resp. zpochybnit správními orgány opatřené svědecké výpovědi příslušných vedoucích pracovníků k rozvrhování pracovní doby a systému nařizování přesčasů, přičemž nic bližšího žalobce neuvedl) konkrétně tvrdil okolnosti, které by mohly být relevantní pro rozhodnutí o jeho žádosti. V takovém případě by správní orgán následně vyhodnotil, zda je k jejich prokázání potřebné provést výslech žalobce. Tak ovšem žalobce nepostupoval, omezil se pouze na strohý návrh na provedení výsledku, který ani přes výzvu nedoplnil. Soud připomíná znění pro věc podstatného § 52 správního řádu, podle kterého jsou „*účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení*“, avšak současně platí, že „*[s]právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*“. Za uvedené procesní situace tak nebyly správní orgány povinny výslech provádět a ob stojí odůvodnění žalovaného, že pro rozhodnutí ve věci byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 a § 52 správního řádu.
33. Soud pak přisvědčil žalovanému, že řízení o proplacení služebního příjmu za službu přesčas je řízením návrhovým, zahajovaným na žádost. Řízení o žádosti je ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy především v zájmu účastníka, aby správnímu orgánu doložil nejen požadované dokumenty a náležitosti, ale také aby správnímu orgánu sdělil (tvrdil) všechny skutečnosti potřebné k posouzení jeho žádosti. Soud tak nemůže aprobovat postup žalobce, který ve své žádosti uvedl nedostatečná tvrzení ke skutkovému stavu, která nedoplnil ani na výzvu služebního funkcionáře ze dne 8. 4. 2022. V takové situaci žalobce pochybil, pokud nedůvodně očekával, že nedostatky žádosti „odstraní“ v rámci své účastnické výpovědi, a správním orgánům již nedoložil žádné další podklady, z nichž by mohly vycházet při vydání rozhodnutí v jeho věci. Žalobcem uváděná „nekomplexnost“ jeho žádosti, ve smyslu nedostatku doložených informací o skutkovém stavu, tak jde primárně za žalobcem jako žadatelem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. K tomu soud poznamenává, že byl žalobce ve správním řízení od počátku kvalifikovaně zastoupen zmocněncem (advokátem) a měl dostatek příležitostí uvést konkrétní skutečnosti o situaci na jeho pracovišti ve vztahu k jím tvrzenému „zneužití“ personálního podstavu ve věznici a nesprávnému nařizování přesčasů, o nichž dle jeho tvrzení nebyl zákonným způsobem informován, které by správní orgány měly vzít v úvahu. To ovšem v průběhu správního řízení neučinil. Ani v odvolání, ve kterém namítal neprovedení účastnického výsledku, nesnesl žalobce žádná konkrétní tvrzení, která měl jeho výsledek prokázat, a ustal na obecné výtce, že nebyl proveden jeho účastnický výsledek a správní orgány tak dostatečně nezjistily skutkový stav, aniž uvedl konkrétní přínos tohoto výsledku pro zjištění skutkového stavu.
35. Na věc se tak plně uplatní závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018-70, na který odkázal též žalovaný, tj. že „[p]rocesnímu právu účastníka navrhopvat důkazy odpovídá povinnost nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také – pokud jim není vyhověno – v rozhodnutí vyložit, proč, z jakých důvodů, se tak činí. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhopván důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhopván, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“ Obdobně uzavřel Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60.
36. Soud tak shrnuje, že bylo na žalobci, aby místo obecného návrhu na provedení výsledku s odůvodněním, že může k věci uvést podstatné skutečnosti, tyto okolnosti skutečně uvedl a aby správní orgán následně vyhodnotil, zda je k jejich prokázání potřebné provést výsledek žalobce. Skutečnost, že výsledek žalobce není pro vydání rozhodnutí v jeho věci nezbytný, potom zcela přezkoumatelně uvedly a zdůvodnily správní orgány obou stupňů v napadených rozhodnutích, přičemž soud shledal jejich argumenty v kontextu projednávané věci zcela dostatečné, logické a přezkoumatelné. Správní orgány obou stupňů tak neprovedením žalobcova výsledku nepochybily.
37. Žalobní námitka není důvodná.
38. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal, že žádné přesčasy dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru neodsloužil a postup „formálního převedení“ řádně odsloužené doby pod přesčasovou dobu dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru vykazuje znaky zneužití institutu nouzového stavu, neboť pokud by nouzový stav v roce 2020 nevznikl, byla by služba, kterou žalobce řádným způsobem v roce 2020 odsloužil, ze strany Vazební věznice Pankrác proplacena. Žalobce v této souvislosti dále namítal, že nařizováním přesčasů na základě aplikace § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru nebyla řešena krizová situace vyvolaná pandemií nemoci COVID-19, ale dlouhodobá personální nedostatečnost věznice.
39. Po právní stránce soud věc posoudil následovně:
40. Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru „[z]a službu přesčas se považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn.“
41. Podle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru „[p]říslušníkovi lze nařídit službu přesčas v důležitém zájmu služby.“

42. Podle § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru „[c]elkový rozsah služby přesčas nesmí činit v průměru více než 10,5 hodin týdně ve vyrovnávacím období, které může činit nejvýše 52 týdnů po sobě jdoucích.“
43. Podle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru „[p]říslušníkovi lze nařídit po dobu krizového stavu nebo ve výjimečných případech po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 3.“
44. Podle § 54 odst. 5 zákona o služebním poměru „[d]o celkového rozsahu nejvýše přípustné služby přesčas ve vyrovnávacím období podle odstavce 3 se nezapočítává služba přesčas, za kterou bylo příslušníkovi poskytnuto náhradní volno, a služba přesčas u příslušníka s kratší dobou služby v týdnu, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu.“
45. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se „[z]a důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.“
46. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru platí, že „[p]říslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konané v době krizového stavu.“
47. Podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „[p]říslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas; to neplatí pro službu přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku, zvláštního příplatku a příplatku za vedení, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.“
48. K problematice nařizování výkonu služeb přesčas příslušníkům bezpečnostních sborů je již vytvořena rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, například se jedná o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126, publ. pod č. 2823/2013 Sb. NSS, ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, publ. pod č. 2900/2013 Sb. NSS, ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, publ. pod č. 3341/2016 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017-22, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 As 334/2016-22, či rozsudek ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017-32. Pozdější judikaturu a její závěry shrnul Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2020, č. j. 5 As 349/2019-23. Městský soud se s odkazovanou judikaturou ztotožňuje a nemá důvod se od ní odchýlovat. Nepřehlédl přitom ale tu skutečnost, že skutkové okolnosti v nyní projednávané věci jsou specifické z důvodu vyhlášeného nouzového stavu a s tím související aplikace § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru.
49. V nyní posuzované věci se jedná o spor ohledně doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v rozsahu nejvýše 150 hodin konanou žalobcem v roce 2020 v režimu dle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru v době, kdy byl Vládou ČR v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, v platném znění, vyhlášen nouzový stav v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19. Nouzový stav byl v roce 2020 vyhlášen v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a od 5. 10. 2020 do konce roku 2020, načež dále pokračoval až do 11. 4. 2021. Podle výpočtu správních orgánů se u žalobce jedná o celkem 128 hodin.
50. Z komentáře k proplácení služby přesčas v době nouzového (krizového) stavu pak vyplývá, že „[p]říslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu

150 hodin v kalendářním roce konané v době krizového stavu. Odstavec 2 je v tomto znění účinný od 1.1.2018, kdy došlo k výraznému zúžení podmínek, za kterých nenáleží příslušníkovi za prvních 150 přesčasových hodin v kalendářním roce služební příjem, když nově nenáleží služební příjem výhradně za hodiny odsloužené v době krizového stavu, zatímco dříve šlo o veškeré přesčasové hodiny oprávněně nařízené z důvodu důležitého zájmu služby. (...) Naproti tomu výkon služby přesčas v době vyhlášeného krizového stavu zůstává nadále neproplácen v rozsahu do 150 hodin ročně, neboť je dán natolik významný zájem služby (zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru), že je odůvodnitelné, aby tato služba přesčas byla již zahrnuta do služebního příjmu. Nebezpečí vyvolané krizovým stavem je spojeno se škodami značného rozsahu a je takové intenzity, že jej obvykle nelze odvrátit běžnou činností integrovaného záchranného systému, navrhovaná úprava je tedy v souladu s čl. 9 odst. 2 písm. c) Listiny. Bude-li konána služba přesčas v době vyhlášeného krizového stavu v rozsahu nad 150 hodin, bude tato služba přesčas (v rozsahu nad 150 hodin) proplácena“ (Komentář k § 112 zákona o služebním poměru, In: CHROBÁK, J. – BLAHUT, A. – KULHÁNEK, J. – VODIČKA, S., *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář*, Wolters Kluwer: ASPI, stav ke dni 1. 7. 2019).

51. Roční přepočítávací období bylo v případě žalobce předem stanoveno pokynem generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 31. 3. 2020, č. j. VS-2136-28/ČJ-2020-800060, pro všechny vazební věznice, věznice a ústavy pro výkon zabezpečovací detence. S touto skutečností byl žalobce seznámen, což sám potvrdil ve své „Žádosti o proplacení řádně odpracovaných hodin v roce 2020“ ze dne 4. 3. 2021, kde uvedl, že „[p]ředně je nutné podotknout, že ve Vazební věznici Praha Pankrác mají příslušníci stanoveno srovnávací období počtu odpracovaných hodin po dobu jednoho roku, tedy celého roku 2020. V praxi tedy příslušníci znají rozsah odpracovaných hodin dříve, než byl krizový stav na území ČR vyhlášen.“
52. Služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí doplnil, že z pokynu Generálního ředitele č. j. VS-2136-28/ČJ-2020-800060 bylo dne 31. 3. 2020 v případě nerovnoměrně rozvržené doby služby pro rok 2020 nařízeno roční zúčtovací období pro všechny organizační jednotky, a to zejména za účelem možnosti vypořádání se službou přesčas po ukončení nouzového stavu, jak plyne z přípisu ze dne 3. 11. 2020 ev. pod č. j. VS-1888945-2-/ČJ-2020-80030, neboť v době nouzového stavu nebylo možné vložené směny nad rámec o služebním poměru. Dále uvedl, že „[z]a službu přesčas bylo možno považovat výkon služby, který nebyl možný předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, se kterým byli příslušníci předem seznámeni. Služba vykonaná přesčas, která vznikla v období, kdy byl vyhlášen nouzový stav, nemohla být s ohledem na zákonnou úpravu kompenzována poskytnutím náhradního volna nebo proplacením služebního příjmu.“ Doba služby se tak v kalendářním roce 2020 příslušníkům s nerovnoměrným rozvržením doby služby plánovala v rámci celého vyrovnávacího období flexibilně, dle aktuálních potřeb bezpečnostního sboru. Na str. 4 a 10 prvostupňového rozhodnutí poté služební funkcionář blíže rozvedl nařízenou službu přesčas v jednotlivých měsících ve vztahu k žalobci.
53. Soud v této souvislosti souhlasí s argumentací žalovaného a služebního funkcionáře, že po dobu krizového (nouzového) stavu došlo v souvislosti s přijatými opatřeními proti šíření onemocnění COVID-19 k navýšení rozsahu i náročnosti úkolů jednotlivých příslušníků ve věznici, kdy bylo mj. třeba dodržovat přísné hygienické pokyny, používat ochranné pomůcky a dezinfekci, či zajistit pravidelné testování celých oddílů odsouzených na COVID-19 a tyto pak případně umístit v karanténách či izolaci. Bylo též nutné zohlednit zvýšené množství absencí zaměstnanců, kteří byli v izolaci z důvodu onemocnění COVID-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19, byla jim nařízena karanténa, pečovali o rodinné příslušníky s tímto onemocněním či pečovali o nezletilé děti (jak z důvodu jejich onemocnění či karantény, tak z důvodu plošného uzavírání škol a mateřských školek). Došlo též ke zřízení Covidového centra pro vězněné osoby s onemocněním COVID-19, kde zaměstnanci Vazební věznice Pankrác participovali, zvýšila se intenzita navádění odsouzených k lékařům na nemocnici s poliklinikou z důvodu onemocnění či z důvodu pravidelného testování odsouzených a realizace eskort vězněných osob probíhala v režimu infekčních nemocí. Ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že došlo k rozšíření práv odsouzených, například navýšením limitu na nákupy, čímž se prodloužila realizace nákupů odsouzeným, kde bylo třeba dozoru příslušníků, či navýšením doby telefonování. Objektivně tak vyvstala zvýšená potřeba služby, a to v souvislosti s dopady pandemie.

54. Výše uvedené závěry potvrzují též služebním funkcionářem provedené listinné důkazy – protokoly o výslechu svědků mjr. Mgr. L. K., vedoucí oddělení Výkonu trestu a Bc. M. L., bývalého vedoucího oddělení Vězeňské stráže, Bc. J. P., bývalého zástupce vedoucí oddělení Výkonu trestu, a npor. Mgr. V. S., zástupkyně vedoucího oddělení Vězeňské stráže.
55. Dle výpovědí byly přesčasy a nařízení služby obecně využívány, a to v důležitém zájmu služby, z důvodu zajištění bezpečnosti věznice, z důvodu neobsazených míst ve směně, kdy se nahrazovali příslušníci, chybějící z důvodu COVID-19. Všichni svědci shodně uvedli, že se v roce 2020 proplácely všechny přesčasy, které vznikly mimo nouzový stav. Příslušníci byli předem seznamováni se skutečností, že jdou sloužit přesčas, ať už ze strany vrchního inspektora strážní služby, inspektora dozorcí služby, vedoucího oddělení nebo zástupce. Dle svědků pak shodně byli příslušníci seznámeni i se skutečností, že přesčasy vykonané v nouzovém stavu se v souladu se zákonem o služebním poměru příslušníků neproplácují. Svědci též uvedli, že vzhledem k ročnímu přepočítávacímu období pro rok 2020 je na začátku roku zřejmý pouze počet odsloužených hodin do fondu, které jsou však pouze hypotetické, neboť mohou nastat nepředvídatelné události, jako dlouhodobá pracovní neschopnost apod., přičemž počet hodin odpracovaných nad rámec doby v týdnu nelze predikovat, proto jsou seznamováni vždy měsíc předem s rozvrhem své služby. V uvedených svědeckých výpovědích soud neshledal rozpory a nijak konkrétně je nerozporoval ani žalobce.
56. K dílčí námitce žalobce týkající se existence dlouhodobého personálního podstavu ve Vazební věznici Pankrác, soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě není pro posouzení žádosti žalobce rozhodná. V době nouzového stavu bylo ze strany Vazební věznice Pankrác postupováno podle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru, který je co do své povahy speciálním vůči obecné úpravě hrazení přesčasů v citovaném zákoně. Úprava rozvrhování pracovní doby podle § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru přitom nesouvisela s aktuální personální situací na pracovišti žalobce. Aplikace předmětného ustanovení byla navíc závislá na rozhodování o nouzovém stavu ze strany Vlády ČR, kdy žalovaný nemohl délku trvání mimořádných opatření vyhlášených vládou, které významně dopadaly na jeho činnost, přímo nijak ovlivnit.
57. Žalovaný k tomu zcela srozumitelně vyložil, jaké konkrétní specifické překážky bránily zaměstnancům ve výkonu práce v průběhu nouzového stavu z důvodu pandemie nemoci COVID-19 (karanténa, testování, ošetřování nezletilých dětí z důvodu uzavření škol a školek atd.), přičemž tyto překážky byly specifické pouze pro období vyhlášeného nouzového stavu, stejně jako byla specifická reakce na ně. Z povahy § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru současně přímo vyplývá, že v něm uvedený postup mimo vyhlášený

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

krizový (nouzový) stav ani použít nelze. Žádné bližší skutečnosti pak ke tvrzenému „zneužití“ nouzového stavu k řešení personálního podstavu neuvedl ani žalobce.

58. Skutečnost, že ve Vazební věznici Pankrác dlouhodobě nebyla plně obsazena všechna místa dle systematiky, pak žalovaný ani služební funkcionář ve svých rozhodnutích nepopírali. Upozornili však na to, že ačkoliv nebyla obsazena všechna systemizovaná místa (jejich plného naplnění by bylo možné dosáhnout jen obtížně, neboť přijímací řízení na ně trvá několik měsíců a na pokles počtu příslušníků nelze reagovat okamžitě), služba byla vždy řádně zajištěna a žádné stanoviště vězeňské stráže či dozorcí služby nebylo oslabeno. Služební místa přitom byla stanovena tak, aby v běžném výkonu služby nemusela být služba přesčas nařizována, přičemž bylo navíc za běžných okolností, ne však za vyhlášeného nouzového stavu, možné z důvodu zvýšené potřeby příslušníků na oddělení převelet příslušníky z jiných oddělení či z jiných organizačních jednotek (str. 17 napadeného rozhodnutí). Uvedené potvrdily též jimi opatřené podklady rozhodnutí, jež jsou součástí správního spisu. S těmito závěry správních orgánů obou stupňů se pak žalobce sice ve svých podáních v rámci předchozího řízení i řízení před soudem neztotožnil, avšak nic konkrétního na jejich popření neuvedl, ani nedoložil. Soud pak stran výše uvedené argumentace neshledal, co by měl správním orgánům vytknout.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.